

[Gøting.]

mon det ikke i nogen grad er et spørgsmål om at frigøre sig for traditionel vanetænkning? Jeg tror det.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensens udtalelser om, at den øgede faste kerne skulle være i modstrid med demokrati, forstået jeg overhovedet ikke. Skulle det være i modstrid med demokrati at modtage en løn for et stykke arbejde? Det er da ikke i modstrid med det vestlige demokrati, men der findes naturligvis også andre former for demokrati eller i hvert tilfælde andre systemer, der anvender ordet demokrati. I den forbindelse vil jeg sige, at det stillede dagsordensforslag vil jeg naturligvis anbefale til forkastelse.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsens sammenligning af NATO med en brandforsikring, der kun betød, at man var garanteret, at der gik ild i andre huse, halter noget. Skal vi endelig bruge billeder, vil jeg hellere se det under den synsvinkel, at det er et sprinkleranlæg, vi har installeret, og som vi søger at gøre effektivt i den hensigt at gøre det klart for eventuelle pyromaner, at det er nytteløst at stikke ild. Det er det præventive i forslaget, vi lægger vægt på. Så længe vi udelukkende forsyner vort forsvar med udrustning og våben af defensiv art, kan ingen føle sig truet. Det er en del af skjoldet i NATO-systemet.

De udtalelser, forsvarsministeren fremkom med vedrørende mit spørgsmål om kasernebyggeri, er jeg i hvert tilfælde relativt tilfreds med, selv om svaret naturligvis ikke kunne blive helt så klart, som jeg kunne ønske det. Jeg er helt klar over, at udvalget og fremtiden må arbejde med denne sag og give det endelige svar.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Gøting har ganske misforstået, hvad jeg har sagt om de frivillige. Vi har naturligvis ikke noget imod, at soldaterne får en ordentlig løn. Det er ikke aflønningen, der er problemet. Problemet er, at sådanne militære formationer har været en trussel imod demokratiet, og det er ganske indlysende, at det styrker militarismen, og deri ligger faren for demokratiet, men hvis det ærede medlem har så meget til overs for soldaterlønninger, som disse få bemærkninger kunne tyde på, synes jeg, det havde været bedre anbragt,

om det ærede medlem var gået ind for, at de soldater, der tvinges ind, som gør tjeneste imod deres ønske, ufrivilligt, også fik en ordentlig løn i den tid, de skal aftjene deres værnepligt. Men det har partiet jo ikke sørget for, og det spørgsmål har det ærede medlem heller ikke rejst her.

Denne debat har formet sig, som man kunne forvente: i forgrunden ville komme til at stå et skænderi mellem regeringspartierne, venstre og det konservative folkeparti om, hvad der var sagt og forhandlet om i den kommission, som blev sprængt. Det kan måske have interesse at diskutere det, men det er og kan kun være et andenrangs spørgsmål i denne forbindelse. Det er helt andre problemer, som burde diskuteres.

Jeg har rejst spørgsmålet om forholdet til den tyske værnemagt, den tyske militarisme. Ministeren gik ganske uden om det i sin fremsættelsestale, og til trods for at han her har talt i tre kvarter er han ikke kommet ind på spørgsmålet. Det eneste, han har at sige, er, at de synspunkter, jeg har fremført, er horrible angreb. Hvis der er noget horribelt i det, jeg har sagt, er det i og for sig kendsgerningerne, der er horrible. Jeg har fremført, at i Vesttyskland sidder tidligere nazigeneraler i ledelsen af den nye hær. Det har ministeren ikke bestridt, det kan han ikke bestride. Jeg har påvist, at 900 nazidommere er vendt tilbage i dommersæderne og sidder og dømmer ud fra den samme indstilling, som de tidligere har lagt til grund. Blandt disse nazidommere sidder også dr. Kanter, der var her i landet under krigen, og som direkte var skyld i, at 498 patrioter og tyske soldater blev dømt til døden — tallet er måske større. Det er horribelt, at dette ikke bliver taget i betragtning, når vi diskuterer problemer af denne art, og det forekommer mig, at ministeren i stedet for at tale, som han har gjort her, skulle tage dette ad notam og så lade det være afgørende for hans indstilling til samarbejdet med de tyske militære styrker. Det har det jo ikke været.

I spørgsmålet om depotterne er ministeren veget tilbage. Hvorfor? Fordi folkestemningen er ham imod. Til trods for at han har afgivet løfte om her at deltage i en debat om dette spørgsmål, har han undgået det ved de lejligheder, der har været til det den 3., 4. og 5. marts og nu i dag, den 17. marts, og